

Декларација Скупштине заједнице српских општина на Косову и Метохији о одбрани Покрајине као неотуђивог саставног дела Србије

Полазећи од Устава Републике Србије, посебно од Преамбуле, чл. 8. и чл. 182,

Имајући стално пред очима други став уставне Преамбуле, који полази од тога да је „Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија, следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољнополитичким односима“,

Ослањајући се на Резолуцију Савета безбедности УН 1244 (1999), посебно на ставове о суверенитету и територијалном интегритету ЦП Југославије, тј. Србије,

Одбијајући, у складу са тим, нелегалан, једностран и насилан чин сецесије Косова од стране привремених институција самоуправе од 17. фебруара 2008. године,

Одбијајући, такође, нелегалне и једностране акте признања независности Косова, од стране држава које су то учиниле.

Скупштина заједнице српских општина на Косову и Метохији на својој седници доноси:

Декларацију о одбрани Косова и Метохије као неотуђивог саставног дела Србије

1. Ми, Срби са Косова и Метохије, грађани смо и држављани Републике Србије и никакви нелегални и насилни акти не могу променити ово историјско, уставноправно и

чињенично стање ствари. У борби државе Србије да очува Косово и Метохију као њен саставни део, ово је стварност на коју се Србија може и мора ослањати, исто онолико колико и на своје унутрашње међународно право. Државни органи Србије стога су обавезни да у свим међународним и унутрашњим активностима полазе од ове чињенице, држе је као једино меродавну и прилагођавају јој све иницијативе и конкретне кораке.

2. Посебно се обраћамо нашој Српској Православној Цркви да јавно и изричито одбаци идеју о екстериторијалности манастира, цркава и осталог духовног наслеђа српског народа, Србије и СПЦ на Косову и Метохији. Прихватање те идеје значило би пристајање уз насилне и нелегалне акте у правцу независног Косова, јер је свима јасно да би историјско и духовно наслеђе Срба у Покрајини могло да буде екстериторијално само у односу на независно Косово.

3. Пошто је Међународни суд правде одбио да се директно и позитивно изјасни поводом захтева Србије, државни органи Србије у потпуности су слободни да своју политику поводом Косова и Метохије и у самој Покрајини, воде у складу са унутрашњим правом Србије, као и са обавезујућим начелима и нормама Међународног права, а то претпоставља њихово пуно ангажовање на очувању Покрајине као саставног и неотуђивог дела државе. Полазећи од тога, нико нема право да у Генералној скупштини УН, ни током припреме те Скупштине, ради на припреми и усвајању документа којим би се било изричито, било посредно довео у питање суверенитет и територијални интегритет Србије. Ништа, па ни европске интеграције, не смеју дати повода ни разлога за компромис са Западним силама, који би фактички значио одустајање Србије од њеног неотуђивог права на слободу њеног народа или његовог дела, као и од целовитости њене територије.

4. Српски народ у Покрајини узнемирен је најавама да би преговори око статуса Покрајине, могли да се замене дијалогом са Приштином око тзв. техничких питања. Такав заокрет у државној политици Србије, значило би прихватање Ахтисаријевог плана који предвиђа управо овакву врсту „добросуседских односа Београда и Приштине“, тј. Србије и Косова као две независне државе. Српски народ, такође, заплашен је агресивним плановима и деловањем нелегалних албанских институција, али и представника међународног присуства и непозваних страних држава, у правцу довршења насилних аката нелегалне сецесије Косова. Срби се, што насилно што прикривено, терају у свакодневицу и институције нелегалног Косова, а онима који још увек живе ван њиховог домаћаја, прети се физичком, духовном и политичком ликвидацијом. У таквој ситуацији државни органи Србије дужни су да обезбеде заштиту

и опстанак Срба, на шта их обавезују не само Устав и закони него и чињеница да Међународна управа у Покрајини не извргава своје обавезе из Резолуције СБ УН 1244.

5.
Скупштина позива државне органе Србије, да ни под коју цену не улазе у обавезе које намећу државе, које пуном снагом раде на довршењу злоћудне стратегије независног Косова. Нема те надокнаде којом би Србији намирила губитак територије, колевке њене државности и духовности, и која би и саму Србију, тј. њене државне представнике, увукла у позицију добровољног одрицања од Косова и Метохије.

6.
Срби на Косову и Метохији спремни су да се боре за своју државу Србију, али утолико пре и Србија мора увек бити спремна да се бори за Косово и Метохију. Одрицање од привлачних обећања, која су привлачна само на први поглед и само људима који гледају свој интерес, безначајан је залог за углед и поштовање Србије пред целим светом, које ће она стећи борбом за правду и истину. Само целовита Србија завређује сарадњу са свима, па и са Европском унијом, док нецеловита Србија није вредна ничијег поштовања нити самопоштовања.

7.
Скупштина очекује да Србија, у овим тешким тренуцима и искушењима, смогне снаге за државнички заокрет и окане се ризичне игре са јачима који не крију своје зле намере. Срби на Косову и Метохији очекују повратак државе у њихове животе, јер поуздано знају да им је спас само у томе. Али, у томе је спас и саме Србије, која данас делом не види да је одрицање од Косова и Метохије одрицање од себе саме. У том смислу, поред редовне бриге за Србе и остале неалбанце који Србију сматрају својом државом, Скупштина захтева да на следећим парламентарним изборима, ванредним или редовним, Србија установи своје редовне, Уставом предвиђене органе у Покрајини.

(Агенције)